

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121426681
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121426681.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu O. K. A., so sídlom I. XX, XXX XX J., T.: XX XXX XXX, proti žalovanej O. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., o zaplatenie 1.436,11 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/60/2021-98 zo dňa 19. januára 2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd žalobu zamietá.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 2 písm. g), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 559 ods. 1, 2, § 565 § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi stranami konania bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená zmluva o úvere pri výške poskytnutého úveru 2.500,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach. Opakovaným upozornením zo dňa 23.04.2021 bola žalovaná vyzvaná na zaplatenie omeškaných splátok, a to najneskôr do 28.04.2021 a zároveň bola upovedomená o tom, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo a požiada o zaplatenie celej pohľadávky. Vo výzve na predčasné splatenie úveru zo dňa 28.06.2021 bola žalovaná upovedomená o rozhodnutí žalobcu o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 28.06.2021 a zároveň bola vyzvaná na bezodkladnú úhradu celého dlhu. Z prehľadu splácania žalovanej do predčasného zosplatnenia vyplýva, že žalovaná celkovo uhradila v prospech žalobcu sumu 3.514,03 Eur a z takto uhradenej sumy čiastku vo výške 2.403,89 Eur započítal žalobca na dlžné úroky, čiastku 1.063,89 Eur započítal na dlžnú istinu a čiastku 46,20 Eur započítal na poplatky za poistenie schopnosti splácať úver.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uzatvorená zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 2.500,- Eur, pričom žalovaná titulom splatenia úveru uhradila finančné prostriedky vo výške 3.514,03 Eur. Pri skúmaní jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy dospel k záveru, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti a predpoklady výpočtu RPMN. Ďalej zistil, že nie je možné riadne posúdiť skutočnosť, či žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy sa náležite zaoberal skúmaním bonity žalovanej, keďže uvedené zo zmluvy nevyplýva. Nebolo preukázané, či jej príjem a nevyhnutné výdavky na živobytie by jej umožňovali plniť si povinnosti podľa úverovej zmluvy, t.j. splácať úver pravidelnými mesačnými splátkami. V zmluve je iba uvedené, že žalovaná je zamestnaná na dobu neurčitú ako čašníčka, výška jej mesačného príjmu je neuvedená a výška finančných výdavkov je 0,- Eur. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. V danej veci nemal za preukázané, žeby žalobca vôbec skúmal bonitu žalovanej, aby vyžadoval od nej preukázanie skutočností týkajúcich sa jej schopnosti predmetný úver splácať dohodnutými pravidelnými mesačnými splátkami, resp. žeby skúmal bonitu tak, ako je uvedené v zákone. Teda z dokladov predložených žalobcom nevyplýva, že by veriteľ zisťoval výdavky či iné záväzky žalovanej pri komplexnom posúdení schopnosti splácať predmetný úver, teda konal v rozpore s prístupom starostlivého hospodára. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver formou pôžičky je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná bola tak na istine úveru povinná zaplatiť sumu 2.500,- Eur, pričom reálne uhradila sumu 3.514,03 Eur a teda titulom istiny úveru už nie je povinná zaplatiť žiadnu sumu. Z uvedeného dôvodu preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko však žalovanej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). K absencii náležitostí zmluvy uviedol, že v zmysle ods. 3.9 OP - Trvanie úveru a zánik zmluvy sa pôžička poskytuje na dobu do dňa jej konečnej splatnosti uvedeného v zmluve, pričom v zmysle ods. 1.2. zmluvy je splatnosť úveru 20.09.2024. Termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy boli vymedzené celkom jednoznačne totožným dátumom dňa 20.09.2024. K predpokladom výpočtu RPMN poukázal na to, že všetky predpoklady sú uvedené v zmluve, pričom zákon nepožadoval a ani nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať. Vo vzťahu k uvedeným náležitostiam poukázal tiež na viaceré rozhodnutia súdov v obdobných veciach. K posúdeniu bonity uviedol, že úver bol poskytnutý na základe predschráleného limitu, ktorý nebol v čase uzatvorenia zmluvy žiadnym spôsobom zákonne obmedzený. Poukázal na to, že vykonal dopyt do úverového registra, ktorého výsledkom je listina R. P. - Q., z ktorej vyplýva, že riadne vykonal dopyt do úverového registra, čím si splnil zákonom stanovenú povinnosť. Okrem iného do úvahy bral aj údaje poskytnuté samotnou žalovanou v žiadosti o úver a kreditné a debetné obraty na bežnom účte žalovanej. Ďalej uviedol, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie a postupu v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď súd skúmal jeho tvrdenia, ktoré neboli žalovanou výslovne popreté. Podľa § 151 C.s.p. mal výslovne nepopreté tvrdenia považovať za nesporné, a to najmä jeho tvrdenia ohľadom skúmania bonity, absencie náležitostí zmluvy, ako aj skutočností, ktoré vyplývajú z listín, ktoré v konaní predložil. V prípade, ak súd považoval za potrebné ďalšie skutkové tvrdenia, mohol podľa § 150 ods. 2 C.s.p. o to strany požiadať, čo však neurobil, preto jeho nepredvídateľný postup bol v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. Rovnako aj v tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia súdov v tomto smere. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu priznal náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

12. Súd prvej inštancie po preskúmaní spisu dospel k záveru, že v predmetnom prípade je poskytnutý úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pretože v zmluve absentujú náležitosti požadované zákonom a rovnako aj preto, že pred poskytnutím spotrebiteľského úveru nebola skúmaná bonita žalovanej dostatočným spôsobom. S uvedenými závermi sa však vôbec nestotožnil žalobca v podanom odvolaní, preto sa odvolací súd zaoberal, či došlo k naplneniu vytýkaných nedostatkov súdom prvej inštancie ako aj k naplneniu prípadnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

13. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi

alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

15. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak z výpisu z úverového registra (SRBI), ako aj z údajov poskytnutými žalovanou v žiadosti a tiež aj z kreditných a debetných obrátov na jej bežnom účte, avšak z týchto listín žalobca nemohol úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovanej. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovanej, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol vytvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o preukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

17. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

18. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že nesplnenie povinnosti žalobcu ako veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

19. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné nedostatočné skúmanie bonity spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

20. Odvolací súd na tomto mieste ešte dopĺňa, že v prípade nedostatočného skúmania bonity spotrebiteľa pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy je takto uzatvorená spotrebiteľská zmluva okrem sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru postihnutá aj ďalšou sankciou v zmysle už súdom prvej inštancie citovaného ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to nemožnosťou požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie takto poskytnutého spotrebiteľského úveru. Žalobca

ako veriteľ tak nebol oprávnený predmetný spotrebiteľský úver ani predčasne platne zosplatiť. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaná bola povinná vrátiť len istinu úveru, ktorá jej bola skutočne poskytnutá, t.j. sumu 2.500,- Eur, ako správne konštatoval súd prvej inštancie. Vzhľadom na to, že žalobca ako veriteľ nebol oprávnený predmetný úver ani platne zosplatiť, mohol sa v predmetnom konaní domáhať len zaplatenia tých splátok, ktoré sa stali splatnými ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo (bod 4. odôvodnenia), že žalovaná mala vrátiť požičanú sumu v 120 mesačných splátkach splatných vždy k 20. dňu v mesiaci s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.10.2014. Z uvedeného tak vyplýva, že ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných 87 splátok, teda ku dňu vyhlásenia rozsudku mala žalovaná vrátiť spolu istinu vo výške 1.812,21 Eur ($2.500 : 120 = 20,83$ - výška mesačnej splátky po vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov; $20,83 \times 87 = 1.812,21$ Eur). Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (bod 7. odôvodnenia) vyplynulo, že žalovaná doposiaľ vrátila sumu vo výške 3.514,03 Eur, teda vrátila viac, ako ku dňu vyhlásenia rozsudku bola povinná, preto súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, keď žalobu ako celok zamietol.

21. Žalobca v podanom odvolaní ešte uvádzal, že žalovaná v priebehu konania nepoprela jeho tvrdenia a predložené dôkazy, preto bolo potrebné tieto považovať za nesporné skutkové tvrdenia, k čomu odvolací súd uvádza, že pasivita žalovanej v konaní nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to navyše ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaná bola v priebehu prvoinštančného konania pasívna, nevyjadrila sa k podanej žalobe a ani k ďalším žalobcom predloženým dôkazom, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamena, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Samotný Civilný sporový poriadok v prípade spotrebiteľských sporov dáva súdu možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, a to najmä vtedy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd môže aj bez návrhu takýto dôkaz obstaráť alebo zabezpečiť, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offio, teda či táto obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, prípadne či neobsahuje aj aj neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj to, či pred uzatvorením zmluvy bola dostatočne skúmaná bonita spotrebiteľa.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Z vyššie uvedených dôvodov preto námietku žalobcu v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodnú.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postupe podľa § 257 C.s.p..

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).